

Arrest

nr. 137 811 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 8 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige twee asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen in Sierra Leone omwille van zijn vermeende homoseksuele geaardheid.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 87 417 van 12 september 2012 omdat zijn asielrelaas, met name zijn vermeende homoseksuele geaardheid en de problemen die hij hierdoor zou kennen, ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: foto's van zijn deelname aan een optocht voor Amnesty International en een optocht voor Sensoa, en een affidavit van de verklaringen van zijn nicht F.J. voor S.K.K. op de rechtbank d.d. 25 februari 2011.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 87 417 van 12 september 2012 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het citeren van wetsbepalingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit/werd vastgesteld in 's Raads arrest nr. 87 417 van 12 september 2012. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet op de pertinente en concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan de door verzoeker eerder neergelegde documenten, net als aan de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde attesten van de vzw's Pigment, Ulysse en Why Me, die bovendien louter zijn opgesteld op basis van zijn verklaringen aan de betreffende organisaties, en foto's van verzoeker beweerdelijk op de Gay Pride 2014, geen bewijswaarde worden toegekend.

Een verwijzing naar algemene informatie (rapporten en artikelen) omtrent de situatie van LGBT (lesbians, gay men, bisexual and transgender) in Sierra Leone, zoals verzoeker in casu doet, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

De bij het verzoekschrift gevoegde conclusie van advocaat-generaal E. Sharpston van het Hof van Justitie van 17 juli 2014 in de gevoegde zaken C-148/13, C-149/13 en C-150/13 heeft geen betrekking op en houdt geen verband met verzoeker en diens beweerd persoonlijke problemen, en wijzigt dan ook niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Verzoeker vreest, verwijzende naar allerhande door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst door het Ebola-virus te worden getroffen. Deze vrees is echter louter hypothetisch van aard en ressorteert hoe dan ook niet onder de toepassingsfeer van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Sierra Leone d.d. 3 oktober 2014 merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe documenten heeft ingediend en dat zij toch wel bedenkingen heeft bij de motivering over de nieuwe documenten om deze niet in aanmerking te nemen. Verzoekende partij is van oordeel dat het Commissariaat-generaal de documenten verder had moeten onderzoeken. Zij wijst er op dat de verklaring van haar zus overeenkomt met haar asielrelaas, de brief van de ‘Criminal Investigation Department’ stelt dat zij wordt beschuldigd van homoseksuele activiteiten, en de foto’s tonen haar deelname aan optochten in België aan. Zij stelt dat het verontrustend is dat deze nieuwe stukken niet onderzocht zijn op de wijze zoals gesteld in de parlementaire werken, met name een onderzoek waarbij alle elementen “à charge” en “à décharge” worden onderzocht. Verzoekende partij vervolgt dat er zelfs geen informatie over Sierra Leone is toegevoegd aan het administratief dossier zodat ook op dit punt geen onderzoek is gepleegd. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat evenmin werd onderzocht of zij al dan niet als homoseksueel wordt beschouwd in haar land van herkomst waardoor zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift.

Waar verzoekende partij laat gelden dat de verklaring van haar zus overeenkomt met haar asielrelaas, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen verklaring van een zus neerlegde, doch wel een affidavit van de verklaringen van haar nicht F.J. voor S.K.K. op de rechtbank d.d. 25 februari 2011, waardoor wordt aangenomen dat zij dit document bedoelt.

In de beschikking wordt het volgende gesteld: *“Om die reden en gelet op de pertinente en concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, welke door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan de door verzoeker eerder neergelegde documenten, net als aan de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde attesten van de vzw’s Pigment, Ulysse en Why Me, die bovendien louter zijn opgesteld op basis van zijn verklaringen aan de betreffende organisaties, en foto’s van verzoeker beweerdelijk op de Gay Pride 2014, geen bewijswaarde worden toegekend.”*

Verzoekende partij beperkt zich tot zeer algemene kritiek als zouden de door haar aangebrachte nieuwe documenten niet zijn onderzocht op de wijze zoals gesteld in de parlementaire werken, doch zij ontkracht, noch weerlegt -en onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging- hetgeen in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal, na diens onderzoek van de stukken, omtrent die documenten werd vastgesteld, met name: *“Met betrekking tot de door u neergelegde documenten dient het volgende te worden opgemerkt. Wat betreft de brief van Criminal Investigation Department dd.4.10.2012, neergelegd in uw tweede asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat uw oom deze brief ging vragen op het politiekantoor. Aldus dient te worden opgemerkt dat dit document gesolliciteerd werd, wat ongeloofwaardig overkomt indien u beweert wordt dat u gezocht wordt en bovendien beschuldigd wordt van homoseksuele activiteiten. Met betrekking tot het neergelegde document Affidavit dient te worden*

opgemerkt dat u verklaart de inhoud van dit document niet te kennen (zie punt 15 verslag Dienst Vreemdelingenzaken), hoewel u aangeeft dat het een bewijs is dat u homo bent. Het is daarbij opmerkelijk dat u dit document pas bij uw derde asielaanvraag neerlegt gezien dit document gedateerd is op 25.2.2011. Uw verklaring dat u toen geen contact had met uw nicht komt weinig overtuigend over. Daarbij dient te worden opgemerkt dat deze documenten niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen zouden kunnen herstellen. Wat betreft de foto's van uw deelname aan twee optochten dient te worden opgemerkt dat het louter deelnemen aan deze optochten geen bewijs vormt van uw homoseksuele geaardheid. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u geen concrete aanwijzingen aanbrengt dat de Sierra Leonese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelname aan deze optochten en hierdoor zouden viseren met het oog op vervolging. U stelt immers dat u denkt dat het geweten is in Sierra Leone (zie punt 17 verslag Dienst Vreemdelingenzaken), zonder dat u verder enige element aanbrengt dat u persoonlijk hierdoor problemen zou kennen".

Waar verzoekende partij op zeer algemene laat gelden dat niet werd onderzocht of zij al dan niet als homoseksueel wordt beschouwd in haar land van herkomst waardoor zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, wijst de Raad ook hier naar hetgeen reeds in de beschikking wordt gesteld. Immers, hierin wordt duidelijk vastgesteld dat verzoekende partij haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name haar vermeende homoseksuele geaardheid en de problemen die zij hierdoor zou kennen. In de beschikking wordt er ook op gewezen dat in het kader van haar eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal geen geloof werd gehecht aan die vermeende homoseksuele geaardheid en ermee gepaard gaande problemen en dat dit werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 87 417 van 12 september 2012. Tot slot wordt in de beschikking eveneens gesteld dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidige derde asielaanvraag geen elementen/documenten bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, waardoor dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst persoonlijke problemen zou hebben gekend. De Raad wijst er dienaangaande op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partij dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij haar aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst of zonder meer te stellen dat niet werd onderzocht of zij al dan niet wordt beschouwd als homoseksueel. Het louter poneren van deze laatste bewering toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève aan, noch een reëel risico op ernstige schade. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke. Verzoekende partij haar kritiek mist derhalve feitelijke grondslag.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat aan het administratief dossier geen informatie werd toegevoegd omtrent de algemene (veiligheids)situatie in Sierra Leone impliceert niet dat hier door het Commissariaat-generaal geen onderzoek naar werd gevoerd in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij, die bovendien nooit heeft te kennen gegeven een vrees te koesteren omwille van de algemene situatie in haar land van herkomst, toont niet aan en legt geen enkel begin van bewijs voor dat de situatie in Sierra Leone van die aard is dat er sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 2 december 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS